Kontrakt. De gode Ægteskaber berører Forholdet aldeles ikke, og i de andre vil Truslen være tilstrækkelig.

I det omdisputerede Spørrgsmaal, at Øvrighedens Indgriben i visse Tilfælde kan paakaldes under Uenighed ved Udøvelsen af Forældremyndigheden finder Hr. S., at Kritiken udenfor Folketinget har antaget ganske hysteriske Former, og han maner til at tage Sagen med Ro og huske, „at naar der staar een mod een, og de ikke kan blive enige, kan der ikke tages nogen Beslutning, men der s k a l netop af Hensyn til Barnet tages en Beslutning". Han kan tænke sig Tilfælde, hvor uenige Forældre, der, begge elsker det Barn de er uenige om „kan ønske at lade en udenforstaaende, upartisk og forstandig Mand sige sin Mening om Sagen„.

Med Hensyn til Formueforholdet mellem Ægtefællerne er Taleren absolut stemt for Beskyttelse af Hustruen mod, at Manden paa egen Haand kan pantsætte eller sælge det fælles Hjem.

Angaaende Skilsmisse-Reglerne er Hr. S.s Opfattelse den, at Modstanderne paa dette Omraade har overvurderet Lovens Betydning. „Ved at vanskeliggøre Skilsmisse gør man i og for sig hverken Ægteskaberne lykkeligere eller varigere eller Sædelighedstilstanden bedre. ... Man kan ved Lov fremtvinge et vist Overfladehykleri, men man kan ikke fremtvinge livsvarige gode Ægteskaber ved Lov, naar Ansvarsfølelsen i Befolkningen iøvrigt er minimal og den offentlige Moral er ormstukken". Det er „naturligt at give voksne Mennesker ogsaa Friheden paa dette Omraade, men samtidig gennem Lovgivningen, gennem den offentlige Mening og Mand og Mand imellem at søge at højne Ansvarsfølelsen og Forstaaelsen af Ægteskabets Samfundsværdi".

Af Slutningen af Hr. Steinckes Tale gengiver vi følgende:

„Hvis jeg da til Slut ganske kort maa rekapitulere mit Syn paa dette Forhold, vil jeg sige, at det Princip, der ligger til Grund for Lovforslaget: Hustruens Ligestilling med Manden i Ægteskabet, har vor fulde Tilslutning, og vi ser ikke rettere, end at netop Hensynet til Ægteskabets Højnelse kræver denne Ligestilling, ikke blot i Skaaltaler, men ogsaa i Lovene. Jeg anser det for at være af den allerstørste Betydning for Samfundet at bøje sig i Ærbødighed for Hustruen og Moderen, saa vist som Samfundets Velfærd er betinget af Antallet af de gode Hjem. Som Hustru og Moder yder den opofrende og dygtige Kvinde det ganske utrolige, ikke mindst i de Tusinder af mindre Hjem. Skulde vi da ikke fra Lovgivningens Side højne og fæstne den gifte Kvindes Retsstilling netop i Hjemmet og netop som Moder, det eneste Omraade og det eneste Fag, om man saa maa sige, hvor Kvinden hidtil i Samfundslivet har hævet sig op over et vist graat Jævnmaal? Vi hilser derfor med Glæde dette Lovforslags Hovedprincip. Otto Weiss siger i en af sine Aforismer, at det er indlysende, at i ethvert Ægteskab, hvor begge Parter har lige meget at sige, regerer Konen. Men i Hjemmet, i det lille Samfund, som danner den Klippegrund, hvorpaa det store Samfund helst skulde hvile, skal ogsaa Hustruen regere, og i dette lille Samfund skal Hustruen i fornødent Fald beskyttes mod Mandens Raahed, Egoisme og økonomiske Overmagt. Men skal Manden da ikke beskyttes mod den ødsle, forfængelige, dovne og lunefulde Hustru? Jeg har for saa vidt svaret herpaa i min Indledning, idet jeg sagde: Ægteskabet er nu i høj Grad et Lotterispil for Hustruen, fremtidig vil det blive det i noget højere Grad for Manden. Det vil lære ham, hvis Lovforslaget gennemføres, at se sig lidt bedre for, før han gifter sig med den første den bedste Kokette eller Dompap. Et Par runde Skuldre eller blide Øjne, et Par smalle, hvide Hænder, et Par smukke Smalben — de korte Kjoler har dog ødelagt mange Illusioner i den Henseende —, alle disse tiltalende ydre Attributter, som for mange unge Mænd hidtil har haft alt for stor Betydning, giver jo ikke den allerbitterste Garanti for, at Skabningen egner sig til at tage en af Samfundets vigtigste og alvorligste Opgaver op, nemlig Hustruens. Kun hvis dette er Tilfældet, er det forsvarligt at gifte sig. Eet er Forelskelse og et andet Ægteskab. Og et Ægteskab, som det bør være, skades aldeles ikke af dette Lovforslag, tværtimod. Lovforslaget højner Ægteskabet ved helt igennem at højne Hustruens Stilling i Samfundet, Synet paa Hustruen."

Til Udvalget for „Statshjælpen."

(Forsinket af Mangel paa Plads).

—o—

Aarhus i Maj 1920

I det iøvrigt meget oplysende og velskrevne Indlæg underskrevet: Betty Klingberg i „Kv. og Sf.", Nr. 8, finder jeg en Betragtning fremsat, som jeg finder ikke bør staa uimodsagt.

Det er denne, at Staten ved den paatænkte Forsørgerhjælp skulde „tage Førsørgerne under Armen" eller række dem en Almisse, fordi de nu engang daarligt kan klare sig selv.

Dette er et fuldstændig forkert Syn paa Sagen og det bringer mig til at tænke, at Udtrykket „Statshjælp" vel i sig selv er misvisende. I Forholdet mellem Samfundet og Familieforsørgerne er det Samfundet, der er Skyldneren — ikke omvendt.

Der kan kun fra Statens og Samfundets Side være Tale om at betale en gammel Gæld, — en Gæld der altfor længe er bleven negligeret.

Spørgsmaalet om, hvorvidt Stat og Kommune er interesseret i at hjælpe Familieforsørgeren, besvarer sig selv; thi selve Samfundet staar og falder med de børneopdragende Hjem, og Stat og Kommune har hidtil i altfor høj Grad ladet Familieforsørgerne finde deres Løn i egen Pligtopfydelse og Samvittighedsfuldhed.

Naar der kræves mindre Skat af en Borger med 5000 Kr. aarlig Indtægt end af den, der har 20,000 Kr., er der ingen, der taler om at „tages under Armen" eller om at tage imod Almisse — dette er vi alle enige om at betragte som enhvers selvfølgelige Ret; men naar en Borger, der med sin Indtægt skal forsørge 6 Mennesker finder paa at besvære sig over, at han yderligere skal bære tilnærmelesvis de samme Samfundsbyrder som den, der kun har sig selv at sørge for, da vil man straks fra visse Sider høre deslige Meninger fremsat.

At de, der ikke har — og ikke har kendt til at have — Forsørgerpligter, vil være tilbøjelige til at mene, at disse Pligter er en Stat og Kommune uvedkommende Privatsag, er lige saa let forstaaeligt, som Ræsonnementet er overfladisk og ufordøjet; men samfundsmæssigt set er det uimodsigeligt, at Børneopdragelsen er af grundlæggende Betydning for selve Samfundets Eksistens og Trivsel, at Samfundet saaledes er